

PALVETADES UNIVERSUMI TEADVUSES

Meele, meeleolu, animuse, hinge teel... avastatakse vaimu kasvamine, tõus; Loova, Müstilise väljendus.

Ja olend, kes tunneb end... looduna, väljendab end selles moodsus. Ja ta ei muutu ennast täis olevaks, vaid alandlikuks teenriks, kes naudinguga, mida eeldab varjupaik Müsteeriumis, lõputute, igavikuliste sobivate juhuste, võimalustega...

See plaan – väga hästi võib olla, et ongi –on- see plaan-, mis nende kogemuste jooksul -milleks inimlik intelligents on võimeline-, on vähehaaval asendatud loogika, põhjuse, tagajärje mõistuspärase, argumenteeritud efektiga.

Nõndaviisi juhtub aga see, et inimkond arvab end välja, välistab –kuhu maani?-, arvab end välja Universumist, arvab end välja Loomingust ning otsib varjupaika, väljapääsu oma enda valduste tugipunktides. Iga üks oma isiklike valdustega, mida ta võiks jagada –või ei- teiste valdustega.

Olend muutub võimukandjaks. Ta vangistab iseenda, vastakuti oma hävitavate mõistuse resultaasidega, mis olgugi et -selle teadvuse tasandi juures on enamikel juhtudel võimalik, et see on nii- väljaspool seda vangistust ei oma **mitte mingit väärtust**.

Ja nii see käibki, kuidas vangistatu rajab koos oma vangistajaga mingi afektiivse-, külgetõmbe-, imetluse sideme..., kuna on välistanud kõiki Universumi elemente ning on jäänud... vangi kinnisesse nõusse.

Seal, seal loob ta omad sidemed: afektiivsed –rahhiitilised-, emotsionaalsed – aneemilised-, intellektuaalsed –võimukad!-..., **võimetud** transformatsiooniks.

Ai!...

Vangistatud vangistaja... tunneb end kindlalt! Ja parimal juhul, parimal juhul tegutseb mingis piiramatus vabaduses, agressioonis, solvanguis, vimmas, vihkamises...

Ning kinnitab:

-Mina olen vaba tundma ja tegema mida tahan!

-Alati, ja kui püsid vangistatuna... või oled ise mingi vangistaja. Tõtt-öelda näib, et on olemas suur erinevus, kuid... seda ei ole.

Ja luuakse ühe sõltuvus teisest... nagu näiteks seadus käsust; käsk seadusest; nagu lapsevanem lastest; lapsed lastevanematest; kool õpilastest; ülikool üliõpilastest; linnapea rahvast; Riik kodanikest...

Vangistajad ja vangistatud moodustavad üksteisega ahelaid, kette; moodustatakse sõlmede, kütmete konveiereid. Ja nii, nii paljusid!, et on muutunud raskeks neid paljastada ja lahti sõlmida..., nüüd kus otsekohe ilmub välja hirm kaotada! –kaotada?- köidikud, kui keegi tahab end lahti siduda, lahti sõlmida, “end paljastada”.

Palve Tähendus hoiatab meid selle perspektiivi eest, mida liik käesoleval ajal praktiseerib, teostab; ning nagu mingi vari, nagu mingi pilv ilma veeta..., mis kuivatab meie püüdlused, meie igatsused, meie fantaasiad.

Palve Tähendus, oma hoiatuses- asetab meid vajalikku meeleollu, märkamaks, et olles vangistatud, olles vangistajad!, ei saa me olla elujõulised..., eemaletõmbunud raskete argumentide tõttu, eksimatute doktriinide pärast, mis visandavad kontuure - nagu mingi suur madu- meie tõeliste võimete ümber: neid mis on omased artistile; need mis on omased... joovastavale ilule! Ja ilma nendeta jääme me kokku surutuks selle maaliku ümbrise tõttu..., mis näib meid tahtvat emmata!, kuid mis pigistab... oma eelhoiakutega, oma kohtumõistmistega, oma süüdimõistmistega!

Ai!...

On liiga palju laialipuistatud šlakki. Teistel aegadel oli savi, mis takistas tee käimist. Nüüd on “kindluse” šlakk, rigisevad “argumendid”, need, mis meid jõuga kinni hoiavad, nagu metalli laastud ning... jalaraudade kombel takistavad meil kõndimist.

Ja niiviisi luuakse seisukoht, vaatenurk: toota ja toota, tarbida ja tarbida, korrata ja korrata tsükli... ja mitte väljuda ruumist -tuntud “kultuuriruumi” nime all-, mis surub peale omad kriteeriumid ja takistab tagamaade uurimist.

Ning pitsitab ja pitsitab see, mida hüütakse “ühiskonnaks”! –mustus, alatus...? (hisp. keelne sõnademäng: *sociedad*-ühiskond; *suciedad*-mustus, alatus)-, et peale suruda oma korda..., mida tuntakse “anestrase hirmu” nime all, mille kohta öeldakse, et see eksisteeris... ja eksisteeris... jumaliku võimukuse ees.

Lombakate sõnumite... mustuse, alatuse... ühiskonnad. Sõnumid hoolitsuste kohta, koos hirmuga; arrogantsused... ülbete, nipsakate positsioonidega.

Ja võiks tunduda, et see on terav, akuutne hetk, selle... Ei, ei. See on kroonilisuse kroonika. See on argipäevane kroonika, mida tekitab ajaleht. Sajandite kroonika..., mida on sepiatunud, sepiatunud sajandeid..., et oleks efektiivne.

Jah. See on krooniliste protsesside kroonika, mis ei taha väljuda oma vangistuse tarandikust.

Ja olgugi et..., olgugi et teadaandeid on, olgugi et hoiatusi tuleb, olgugi et ilmselgusi näidatakse... väga erinevas vahekorras, dimensioonis ja referentsides. Ei näi korda minevat. Mitte ainult “tundub”, lihtsalt need ei... ei jõua tekitada mõra vangistuse kilpi.

Palvetades Universumi Teadvuses; värsis, mis näeb, värsis, mis näeb meid... nagu mingit tulemit, nagu mingit protsessi, nagu mingit armastuse sündmust, mis armub kõigesse loodusse... ning mis praktiseerib oma materiaalsuses elegantsi, peensusi, detaili, huumorit..., sandlipuu parfüümi, mis –oma suitseva siluetiga... sulandub teda ümbritsevas- ei lõpe kunagi otsa.

Niiviisi võtab vormi olendi –transfigureerunud- materiaalsus..., mille üle isegi olend ise üllatub, **üllatab** oma keskkonda ja avaldab muljet oma loomingulisuses.

Ai!... Ai!, generatsioon generatsiooni järel on meile ukse sulgenud!... ja hoiavad, valvavad võtit. Ning ütlevad meile, et see ongi see mis on!

Ja selles “mis on”, ainuke –ainuke!- ettepanek... on vaadata lukuaugust, ja mõistatada, mis see on, mida miniatuuris näeme. Täna, kaasaarvatud, et võtit on hoitud, sest kui see ette oleks jäetud... poleks midagi näha olnud.

Jah!, jah! On midagi teisel pool rõhuja piiret! Jah! Informaatorist silm teavitab meid, et olgugi et nägemine, visioon on staatiline, on olemas teine dimensioon.

Kiirustame! Kiirustame võtme tegemisega!

(hisp. keelne sõnademäng: *ya-* juba; *ver-*nägema; *llave* -hääldades *ja-ve* : võti)
 “Juba”..., et “näha” – “juba-näha”- ja võime öelda, et juba näeme!

Ahhh! Tunduvad olevat turvalukud. “Tunduvad”. Tunduvad olevat raudrüüde lukud, mis ei luba avamisi. “Tunduvad”.

Küsi oma..., küsi oma kirglikelt igatsustelt! Küsi oma unistustelt!...

Eh, sina, vangistatu! Küsi talt!...

Küsi oma... kätelt!...

Haista omas ümbruskonnas... ja näe avastades töövahendeid ja ressursse...

Tee oma võti.

Ja, jah, loomulikult! On olemas hirm ukse avanemise ees ja jääda ukسلävele hirmust selle ees, mis seal on, mis saab pärast...

Värske õhk... Piirideta helid... Kompleksed värsid, mis kunagi otsa ei lõpe ning mis sind kannavad. Edasi! Kiirusta oma võtme tegemisega! **Juba näed! Juba näed.** Teadmine, et pead seda tegema... äratab nüüd sinu kujutlusvõime.

Kiirusta!... Sest lukk läheb rooste, see raskendab!

Jah! Miks mitte! Katseta!: mingi lusikas, mingi kahvel, paberit, pappi...

Katseta!...

Ja igas katses sinu meel muutub kujutluseks. Ja iga katsega muutud kogenumaks. Ja igas katses midagi heliseb.

Lukk hakkab saama sinu... liitlaseks! Lubab liikuda ilma oma omanikuta: vangistajata.

Edasi! Ära kuku tagasi! Sa ju vaevalt üritad seda, ja säilitad sajandeid mõtet: vaatame, mida teeb minu vangistaja.

Ja kui oleksid sina ise see, kes end on vangistanud... ja unustanud oma võtme selle nii hoolika kaitsmise, tallel hoidmise pärast?

Kuid pole hetkegi, et seda otsida; on hetk selle loomiseks.

Et sellest saaks “universaal”, sest mitte ainult seda ust on vaja avada, vaid ka paljusid teisi, mis on alles selle taga.

Vormi, moduleeri, kujutle... luku varjatud osa, tema sisemisi sisse- ja väljapoole ulatuvaid osi, nagu täiuslik armastaja, anudes oma kruisi, oma... osasaamist, ühendust, armulauda!

Juba näed seda, mis sind ootab. **Juba näed**, mida sa vajad...

Ei ole olemas -ei, ei, ei-, ei ole olemas motiivi alla andmiseks. Veelgi vähem heitumiseks! Sul on piisavalt aega! Aga kiirusta!

-Vormi end...

-Just nii!: mingi vorm! Loomulikult! See oli lihtne!

-Jah, üks vorm! Otsi vorm ja paljunda, korda...

-Vorm! Mudel?

-Midagi pehmet, mis imbuks läbi luku intiimsusest, ning koos sellega oleks sel mingi referents...

-Mingi referents!...?

-Mingi vorm, mingi mudel.

-Just nii! Vajan mingit mudelit, mingit vormi. Ja mis ei sobiks mulle mitte ainult avamiseks, selle "mida-näen" realiseerimiseks, vaid et see oleks "universaal"-võti.

-Jah: vorm, mudel, referents...

Lähtudes pehmusest; jätkates adaptatsiooniga; muutes end järeleandlikuks vea puhul!; andes endale katkematult võimalusi... ja kompromissi konstante.

Lootuse laulud ja... ja ei-tea-mille-kohta käivad kindlused. Pole tähtsust.

Vorm! Mingi vorm, mis juba heliseb, mis juba heliseb, mis juba heliseb ühe ekvivalentsuse järele.

Ja koos selle vormiga ilmub võti...

Nüüd julge proovida!... Ilma hirmuta! Rahulikult...

Kuula kuidas need haakumised, mis olid kindlad, hakkavad liikuma. Vaatle, kuidas lukukeel muudab asendit!... kuni jõuab lõppu. Avatud, lahti! Lahti on üks!...

Eemalda!, eemalda pehmelt võti. See on universaal. See on sinu vorm, sinu mudel, sinu referents!

Ei, ei, ei, ei! Ära korja midagi üles! Tee üks pärani lahti... Välju! Välju, ja jäta üks paokile... Jäta üks paokile, ära seda sulge.

Ah!, ja: kiusatus jooksta... Ei! Samm-sammult. Trepid üles, trepid alla...

Portaal näib muljetavaldavana, ligipääsmatuna. Kasuta oma universaal-võtit ja sa näed kuidas see avab.

Oled väljas! Oled seal, siin, seal kaugel!... Hakka oma tähelepanu pöörama sellel, kes sa oled!...

Ei! Sa ei olnud see eelhoiakutega, tähenärija, ängistatud... ja seda tänu vangistusele. Ei... See ei olnud sina.

Oled see, kes haistab nüüd, tunnetab tekstuure...

Tunneta!... helisid, maitseid. Haista elu universumit!...

Ei olnud elu see kinnine maja, see suletud tuba, kus pidasid debate oma kinnismõtetega, hirmudega, eelhoiakutega, kohtumõistmisega!... Ei!

Näed? **Juba näed**... Elu on Universum.

Ära ürita kuhugile poole minna. Sind kantakse. Universumi elus, soovida seda domineerida, on absurd. Sind kantakse suure taktitundega!..., mis alati saab olema üllatus.

Sind kantakse suure kiindumusega, nii et sul saab alati olema hellusi...

Universumi elu: seiklused tagatud!...

Valla pääsenud sündmused..., mis nüüd muutuvad pöördumatuteks!

Ole ettevaatlik, et sind ei hakkaks köitma mingi tühisus...

Ära võta endale mingit omandit.

Ära kuku mingi tähtsuse, tähtsaks olemise küüsi!...

Valmista end ette... kättesaadav, vaba... valmis...

***

1